

FRATERNITEIT VAN GEMEENSCHAP EN BEVRIJDING

Milaan, 16 oktober 2013

Beste vrienden,

Op vrijdag 11 oktober had ik de genade in privé-audiëntie ontvangen te worden door paus Franciscus. Ik ervoer persoonlijk wat we maandenlang hebben gezien, telkens wanneer hij in het openbaar verschijnt: de uiterste vertrouwdheid waarmee hij in relatie treedt met de individuele persoon, zelfs temidden van enorme drukte.

Zo kon ik hem vertellen over de weg die we in de jaren sinds het overlijden van don Giussani hebben afgelegd. Ik benadrukte dat al onze inspanningen in functie waren en zijn van de verpersoonlijking van het geloof, als enige voorwaarde om in de dagelijkse werkelijkheid die nieuwheid van leven te beleven die ons gefascineerd heeft.

Bij deze woorden ging de paus onmiddellijk naar wat zijn fundamentele zorg is: dat iedere mens, ongeacht de situatie waarin hij zich bevindt, bereikt kan worden door de christelijke aankondiging, door de barmhartigheid en de tederheid van Christus. Daarom drong hij aan op de noodzaak van getuigenis, dat wil zeggen op de noodzaak de anderen tegemoet te gaan – tegenover de bekoring onszelf op te sluiten in defensieve posities, niet in staat te reageren op de urgentie van de geloofsoverdracht; hij merkte op dat wat het christendom voor de mens van vandaag actueel zal kunnen maken, geen loutere "restauratie" van vormen uit het verleden zal zijn.

Ik was verbaasd deze week, in de toespraak tot de plenaire vergadering van de Pauselijke Raad voor de Bevordering van nieuwe evangelisatie, een aantal van de zorgen te lezen die in onze dialoog naar voren waren gekomen, en ik wil ze graag met jullie delen.

1) Allereerst herinnert paus Franciscus iedereen aan het feit dat "nieuwe evangelisatie" betekent "het geloofsleven opnieuw te doen ontwaken in de harten en geesten van onze tijdgenoten. Het geloof is een gave van God, maar het is belangrijk dat wij christenen laten zien dat we het geloof beleven op een concrete manier, door liefde, eensgezindheid, vreugde, lijden, want dit roept vragen op, net zoals aan het begin van de weg van de Kerk: waarom leven zij zo? Wat drijft hen? Het zijn de vragen die tot de kern voeren van de evangelisatie, die getuigenis van is van het geloof en van de caritas. Wat we nodig hebben, zeker nu, zijn geloofwaardige getuigen die het evangelie zichtbaar maken met hun leven, en ook met hun woorden, die de fascinatie voor Jezus Christus, voor de schoonheid van God doen ontwaken... Er zijn christenen nodig die voor de mensen van vandaag Gods barmhartigheid, Zijn tederheid voor ieder schepsel, zichtbaar maken".

2) Vervolgens ging hij over op het tweede aspect: "De ontmoeting, de anderen ontmoeten. De nieuwe evangelisatie is een hernieuwde beweging in de richting van hen die het geloof en de diepe betekenis van het leven hebben verloren. Deze dynamiek maakt deel uit van Christus' grote missie om het leven in de wereld te brengen, om de liefde van de Vader naar de mensheid te brengen. De Zoon van God heeft zijn goddelijke toestand 'verlaten' om ons te ontmoeten. De Kerk bevindt zich binnen deze beweging, elke christen is geroepen om de

anderen te ontmoeten, om in dialoog te gaan met degenen die anders denken dan wij, met degenen die een ander geloof hebben, of die geen geloof hebben. Om iedereen te ontmoeten, want we hebben allemaal gemeen dat we geschapen zijn naar het beeld en de gelijkenis van God. We kunnen iedereen ontmoeten, zonder angst en zonder ons toebehoren op te geven".

3) Tenslotte nodigde hij ons uit om te erkennen dat "in de Kerk dit alles echter niet aan het toeval of de improvisatie is overgelaten. Het vereist een gemeenschappelijke inzet voor een pastoraal project dat herinnert aan het wezenlijke en dat goed gericht is op het essentiële, dat wil zeggen op Jezus Christus. Het heeft geen zin te verdwalen in allerlei secundaire of overbodige dingen, maar we ons moeten concentreren op de fundamentele werkelijkheid, dat is de ontmoeting met Christus, met Zijn barmhartigheid en Zijn liefde en het houden van onze broeders en zusters, zoals Hij ons heeft liefgehad", hetgeen "ons ertoe drijft nieuwe wegen te gaan, met moed, zonder versteend te raken! We zouden ons kunnen afvragen: hoe is het pastorale leven in onze bisdommen en parochies? Maakt het het wezenlijke zichtbaar, dat wil zeggen Jezus Christus?"

Ik vraag jullie om paus Franciscus' vraag te beschouwen als gericht aan ons – vooral aan ons, die enkel hiertoe geboren zijn, zoals heel het leven van don Giussani getuigt: maakt ieder van ons, maakt elke gemeenschap van onze beweging "het essentiële zichtbaar, dat wil zeggen, Jezus Christus?"

Paus Franciscus vertrouwde me toe dat hij de Beweging had leren kennen in Buenos Aires aan het begin van de jaren '90, en dat deze ontdekking voor hem als "frisse lucht" was. En dit bracht hem ertoe don Giussani's teksten dikwijls te lezen, omdat hij in hem datgene vond wat van nut was voor zijn christelijke leven. Stel je voor hoe ontroerd ik was deze dingen te horen uit de mond van de man die nu de bisschop van Rome is!

De paus moedigt ons aan de aard van ons charisma persoonlijk, in de gemeenschap onder elkaar, te beleven, want een beweging als de onze is geroepen om te beantwoorden op de behoeften van dit moment van het leven van de Kerk en van de wereld.

Uit de nabijheid en vertrouwdheid van paus Franciscus ontstaat, voor mij en voor ons allemaal, vrienden, een nieuwe verantwoordelijkheid voor God en de Kerk.

Na de paus enkele gegevens over onze werkelijkheid te hebben verschaft, bijvoorbeeld over onze aanwezigheid in universiteiten, scholen en diverse leef- en werkomgevingen, over onze vele pogingen om met gebaren van caritas te antwoorden op de behoeften die we tegenkomen, over de genade van roepingen tot zowel het priesterschap en het godgewijde leven in zijn verschillende vormen, namen we afscheid van elkaar, maar niet voordat hij vroeg me om voor hem te bidden.

Uiteraard werd deze uitnodiging gericht tot mij en tot heel de Beweging. Daarom vraag ik jullie zijn verzoek serieus te nemen, in jullie offer en in jullie dagelijks gebed voor paus Franciscus, dat God hem de genade mag blijven schenken die nodig is om Zijn Kerk te leiden.

En vragen we voor ieder van ons aan Heer de eenvoud om voortdurend te bezwijken voor Zijn stem, die ons bereikt heeft door het unieke accent van onze geliefde don Giussani en die ons blijft roepen met de intensiteit van paus Franciscus.

Vol genegenheid omhels ik ieder van jullie.

Julián Carrón pr.